

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3CdoPr/9/2024
Identifikačné číslo spisu:	1321201794
Dátum vydania rozhodnutia:	29.01.2025
Meno a priezvisko:	Mgr. Renáta Gavalcová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:1321201794.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu L. O. F., narodeného Q., zastúpeného spoločnosťou advokátska kancelária MIŽENKOVÁ, s.r.o., Šaľa, V. Šrobára 2, proti žalovanému Central Zone s.r.o., Bratislava, Vajnorská 21 A, IČO: 50414151, zastúpenému advokátom Mgr. Martinom Ilavským, Bratislava, Pražská 37, o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a určenie, že pracovný pomer trvá, vedenom na Okresnom súde Bratislava III (teraz Mestský súd Bratislava IV) pod sp. zn. 21Cpr/8/2021, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 24. apríla 2024 sp. zn. 6CoPr/7/2023, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a .

II. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava III (teraz Mestský súd Bratislava IV) (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 08. júna 2022 č. k. 21Cpr/8/2021-148 určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru založeného pracovnou zmluvou z 09. 10. 2018 uzatvorenou medzi žalovaným na strane zamestnávateľa a žalobcom na strane zamestnanca, na základe oznámenia žalovaného z 28. 01. 2021 je neplatné a pracovný pomer žalobcu u žalovaného trval do 31. 03. 2021 (výrok I.). Žalobcovi priznal voči žalovanému náhradu trov konania v plnom rozsahu, o výške ktorej rozhodne po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením (výrok II.).

1.1. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca ako zamestnanec a žalovaný ako zamestnávateľ uzavreli dňa 09. 10. 2018 pracovnú zmluvu na dobu neurčitú, na základe ktorej bol žalobca prijatý na pracovné miesto stavbyvedúci a stavebný dozor s miestom výkonu práce v N.. Žalovaný dal dňa 21. 01. 2021 žalobcovi výpoveď z pracovného pomeru z dôvodov uvedených v § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce, ktorú žalobca osobne prevzal dňa 27. 01. 2021 a výpovedná doba mu začala plynúť od 01. 02. 2021 do 31. 03. 2021. Počas trvania výpovednej lehoty žalovaný dňa 28. 01. 2021 písomne vyhotovil žalobcovi okamžité skončenie pracovného pomeru z dôvodu závažného porušenia pracovnej disciplíny podľa § 68 ods. 1 písm. e) Zákonníka práce. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že medzi stranami sporu bolo sporné doručenie Okamžitého skončenia pracovného pomeru žalobcovi z 28. 01. 2021, ako aj

riadne vymedzenie dôvodov Okamžitého skončenia pracovného pomeru, a či tieto dôvody uvádzané v okamžitom skončení pracovného pomeru majú intenzitu závažného porušenia pracovnej disciplíny. Spornou bola podľa súdu prvej inštancie aj okolnosť, či žalobca mal možnosť vyjadriť sa k dôvodom okamžitého skončenia pracovného pomeru. Skonštatoval, že žalovaný ako zamestnávateľ nepostupoval pri okamžitom skončení pracovného pomeru daného žalobcovi dňa 28. 01. 2021 v súlade s § 59 Zákonníka práce, a to predovšetkým z dôvodu jeho riadneho nedoručenia, preto neboli naplnené hmotnoprávne podmienky skončenia pracovného pomeru. Vykonaným dokazovaním mal preukázané, že žalovaný nedoručil žalobcovi zásielku - okamžité skončenie pracovného pomeru do vlastných rúk, preto nedošlo k jeho účinnému doručeniu v zmysle § 38 ods. 1 Zákonníka práce. Skonštatoval, že po opakovanom doručovaní zásielky, ktorú dal žalovaný na poštovú prepravu dňa 04. 02. 2021, nakoľko sa nevrátila doručienka od žalobcu a reklamácia na Slovenskej pošte, a. s. nebola v tom čase vybavená, žalovaný doručil predmetnú zásielku žalobcovi riadne do vlastných rúk dňa 12. 03. 2021, ktorej doručenie nebolo medzi stranami sporu sporné. Za spornú však vyhodnotil skutočnosť, či bola uvedená zásielka žalobcovi doručená v originálnej podobe. Ďalej mal súd prvej inštancie z vykonaného dokazovania preukázané, že žalobca bol od 11. 02. 2021 práceneschopný, o ktorej skutočnosti zaslal žalovanému potvrdenie, vrátane žiadostí o náhradu príjmu a o nemocenské. Žalovaný podaním z 23. 02. 2021 označeným ako „Vrátenie potvrdení o dočasnej PN“ doručeným žalobcovi dňa 12. 03. 2021, oznámil žalobcovi skončenie pracovného pomeru založeného pracovnou zmluvou z 09. 10. 2018 najskôr podľa dôvodu uvedeného v § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce, avšak z dôvodu absencie v práci žalobcu a skutočností odôvodňujúcich závažné porušenie pracovnej disciplíny neskôr z dôvodu uvedeného v § 63 ods. 1 písm. e) Zákonníka práce. Žalobca prevzal predmetnú zásielku z 28. 01. 2021 dňa 05. 02. 2021 a následne dňa 23. 02. 2021, a to z dôvodu odstránenia akýchkoľvek pochybností pri doručovaní. Zároveň žalovaný vrátil žalobcovi doklady o práceneschopnosti vrátane príloh z dôvodu skončenia jeho pracovného pomeru z 05. 02. 2021. Žalobca podaním zo 17. 03. 2021 namietal riadne doručenie okamžitého skončenia pracovného pomeru z 28. 01. 2021. Ďalej súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zistil, že žalovaný si uplatnil reklamáciu na Slovenskej pošte, a.s. až dňa 16. 04. 2021, teda po tom, ako údajne doručoval predmetnú zásielku žalobcovi v originálnej podobe z 23. 02. 2021. Dospel k záveru, že žalovaný v konaní nepreukázal, že by ani opätovné doručovanie okamžitého skončenia pracovného pomeru žalobcovi dňa 05. 02. 2021 bolo vykonané v súlade s § 38 ods. 1, ods. 2 Zákonníka práce, a to z dôvodu, že obsahom doručovanej zásielky bolo vrátenie dokladov k práceneschopnosti, žiadostí o výplatu mzdy, nemocenského spolu s oznámením dôvodov skončenia pracovného pomeru žalobcu. Za nelogickú považoval okolnosť, ak žalovaný opätovne zasielal žalobcovi originál okamžitého skončenia pracovného pomeru, keď v prílohe podania z 23. 02. 2021 poukázal na kópiu okamžitého skončenia pracovného pomeru daného žalobcovi. S poukazom na uvedené dôvody, ako aj nedodržania písomnej formy okamžitého skončenia pracovného pomeru podľa § 70 Zákonníka práce, keď žalovaný doručoval predmetnú zásielku vo fotokópii, súd prvej inštancie vyhovel žalobe v časti určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru z 28. 1. 2021 daného žalobcovi žalovaným. Vo vzťahu k nároku žalobcu, že jeho pracovný pomer založený pracovnou zmluvou z 09. 10. 2018 trval do 31. 03. 2021, mal súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním preukázané, že žalovaný dal výpoveď žalobcovi dňa 27. 01. 2021 z dôvodu uvedeného v § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce, ktorú žalobca riadne prevzal dňa 27. 01. 2021, pričom v súlade s § 62 ods. 2 Zákonníka práce výpovedná doba začala plynúť od 01. 02. 2021 do 31. 03. 2021. Uzavrel, že výpoveď z pracovného pomeru daná žalobcovi je platná a účinná, pričom jej platnosť nebola namietaná ani jednou stranou sporu, preto pracovný pomer medzi žalobcom a žalovaným založený pracovnou zmluvou z 09. 10. 2018 skončil uplynutím výpovednej doby dňom 31. 03. 2021. Súd prvej inštancie nepovažoval za účelné vyhodnocovanie ďalších náležitostí platnosti, resp. neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru.

1.2. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že v konaní úspešnému žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“), na odvolanie žalovaného, rozsudkom z 24. apríla 2024 sp. zn. 6CoPr/7/2023 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil; a žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa

konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2.1. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí konštatoval, že v danom prípade pre chybu v doručovaní nemohlo dôjsť účinne k okamžitému skončeniu pracovného pomeru, a preto okamžité skončenie pracovného pomeru je pre jeho nedoručenie žalobcovi do vlastných rúk neplatné. Pre úplnosť odvolací súd poznamenáva, že pre rozhodnutie o určení neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru žalobcu nebolo právne významné, že žalovaný následne opätovne doručil žalobcovi kópiu písomnosti - okamžitého skončenia pracovného pomeru listom z 23. 02. 2021 (č. 1. 12 spisu) určenú do vlastných rúk žalobcovi, ktorú prevzal dňa 12. 03. 2021 (č. 1. 135 spisu). Aj odvolací súd mal z obsahu spisového materiálu za preukázané, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno tvrdenia, že by prevzal do vlastných rúk v poradí druhú žalovaným doručovanú zásielku, obsahom ktorej bol originál okamžitého skončenia pracovného pomeru. K tvrdeniam žalovaného uvádzanými v jeho odvolaní o tom, že podmienkou právne účinného doručenia písomnosti, t. j. okamžitého skončenia pracovného pomeru, je prevzatie písomnosti zamestnancom (žalobcom) bez ohľadu na spôsob doručovania, odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 507/2012. Neobstoí ani ďalšia argumentácia žalovaného, že predmetná zásielka bola v súvislosti s pandémiou COVID-19 doručovaná žalobcovi doporučené a nie do vlastných rúk v dôsledku zmeny právnych predpisov, nakoľko z odpovede Slovenskej pošty, a.s. (č. 1. 127 spisu) je zrejmé, že v období od 02. 12. 2021 do 28. 02. 2022 došlo k doručovaniu zásielok bez služieb (dobierka, doručenka, do vlastných rúk) a v danom prípade Slovenská pošta, a.s. uviedla, že došlo k pochybeniu pri doručení zásielky, a aj napriek tomu, že predmetná zásielka bola dodaná žalobcovi, pošta nedisponovala potvrdením o jej prevzatí. Odvolací súd ďalej považuje za potrebné skonštatovať, že nakoľko súd prvej inštancie vyhovel žalobe žalobcu z dôvodu riadneho nedoručenia mu okamžitého skončenia pracovného pomeru z 28. 01. 2021 do vlastných rúk, teda pre nesplnenie formálno-právnych predpokladov platnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru žalobcu v zmysle § 38 Zákonníka práce, nebolo potrebné pristúpiť k skúmaniu existencie jednotlivých dôvodov (skutkov), ktoré žalovaný uviedol ako dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru so žalobcom. Nedôvodná je aj námietka týkajúca sa neprípustnosti žaloby o určení neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru. Civilný sporový poriadok pripúšťa okrem iného aj žaloby určení o určení právnej skutočnosti ak to vyplýva z osobitného predpisu (§ 137 písm. d)), v zmysle ktorého neplatnosť skončenia pracovného pomeru výpoveďou, okamžitým skončením, skončením v skúšobnej dobe alebo dohodou môže zamestnanec, ako aj zamestnávateľ uplatniť na súde najneskôr v lehote dvoch mesiacov odo dňa, keď sa mal pracovný pomer skončiť. Na predĺženie trvania pracovného pomeru podľa § 64 ods. 2 sa na účely prvej vety neprihliada, ak tento zákon neustanovuje inak. Ak sa pracovný pomer predlžuje podľa § 64 ods. 2 z dôvodu plynutia ochrannnej doby podľa § 64 ods. 1 písm. a), zamestnanec môže neplatnosť skončenia pracovného pomeru výpoveďou uplatniť na súde v lehote dvoch mesiacov odo dňa uplynutia posledného dňa ochrannnej doby, najneskôr však do šiestich mesiacov odo dňa, keď sa mal pracovný pomer skončiť, ak by zamestnanec nebol v ochrannnej dobe.

2.2. Napokon dôvodná nie je ani odvolacia argumentácia žalovaného vo vzťahu k nároku na náhradu trov konania. Žalovaný žiadal, aby o nároku na náhradu trov konania v prípade úspechu žalobcu v konaní aplikoval na prejednanú vec ustanovenie § 257 CSP a žalobcovi nárok na ich náhradu nepriznal. Odvolací súd po oboznámení sa s dôvodmi žalovaného, zohľadnení účelu civilného procesu, ktorým je poskytnutie ochrany porušenému právu a právom chráneným záujmom, s akcentom na to, že v predmetnom individuálnom pracovnoprávnom spore bolo porušenie práva žalobcu nesporne preukázané, dospel k záveru, že ním vymedzené dôvody, zmena doručovania v nadväznosti na pandémiu COVID-19 a skutočnosť, že pošta doručovala žalobcovi zásielku iba vhođením do schránky bez vyčkania na podpis žalobcu na doručenke, pre ktoré navrhuje pristúpiť k aplikácii § 257 CSP, takýmito dôvodmi nie sú. V žiadnom prípade nemôže mať pochybenie pošty za následok, že v konaní úspešnej strane sporu, danom prípade zamestnancovi, ktorý má status slabšej strany sporu, z tohto dôvodu nebude priznaný nárok na náhradu trov konania voči strane, ktorá úspech nemala. Pokiaľ ide o žalovaným uvádzanú zmenu doručovania písomností v súvislosti s pandémiou COVID -19 na tomto mieste odvolací súd uvádza, že tým kto v tejto súvislosti primárne pochybil bol žalovaný, ktorý namiesto toho, aby žalobcovi doručoval listinu Okamžité skončenie pracovného pomeru zákonom predpísaným spôsobom, t. j. s doplnkovou službou „do vlastných rúk“ ju doručoval ako doporučenú zásielku iba s doplnkovou službou „s dorúčenkou“. Pokiaľ má žalovaný za to, že mu pochybením zo strany pošty vznikla škoda, má možnosť sa jej náhrady domáhať voči tomuto subjektu. S poukazom na vyššie uvedené nepovažoval odvolací súd

žalovaným uplatnené námietky za opodstatnené, a preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP.

2.3. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP a úspešnému žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a), b) CSP.

3.1. Dovolateľ uvádza, že odvolací súd vo veci nenariadil pojednávanie - nepostupoval podľa § 385 CSP.

3.2. Vo vzťahu k posúdeniu opakovaného doručenia originálu okamžitého skončenia pracovného pomeru sa odvolací súd žiadnym spôsobom nevysporiadal s námietkami žalovaného uvedenými v odvolaní, a to vrátane dôveryhodnosti svedkyne, ktorá opísala obsah zásielky, ktorú žalobca prevzal do vlastných rúk. Odvolací súd sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s námietkami žalovaného vzťahujúcich sa k doručovaniu ovplyvnenému pandémiou vírusu COVID-19. Odvolací súd vôbec nereagoval na skutkový stav sporu. Žalobca podal žalobu jeden deň po uplynutí výpovednej doby. Preto bolo nesporné, že pracovný pomer žalobcu so žalovaným už skončil. Bez ohľadu na výsledok konania pracovný pomer žalobcu so žalovaným nemohol pokračovať. Žaloba bola podaná jeden deň po uplynutí výpovednej doby, pričom žalobca výpoveď žalobou nenapadol. Platí pritom princíp subsidiarity určovacej žaloby. Tento princíp vyjadruje pravidlo, že pokiaľ sa žalobca môže domáhať ochrany svojho práva žalobou na plnenie, nie je daný naliehavý právny záujem žalobcu na určení právnej skutočnosti. Jeho výsledok žalobcovi nič reálne neprinesol. Konanie o neplatnosti skončenia pracovného pomeru je na mieste tam, kde má v dôsledku „neplatného skončenia“ pracovný pomer naďalej pokračovať. To však nie je prípad žalobcu. Odvolací súd sa riadne nevysporiadal ani s argumentami žalovaného vo vzťahu k aplikácii § 257 CSP. Podľa názoru žalovaného totiž okolnosti zmeny doručovania doporučených zásielok v nadväznosti na zmeny doručovania zásielok poštovým podnikom počas pandémie COVID-19, ktorých základom bolo rozhodnutie Vlády Slovenskej republiky a príkaz Ministra dopravy a výstavby Slovenskej republiky nepochybne sú okolnosťami pre aplikáciu § 257 CSP. Žalovaný odoslal žalobcovi doporučenú zásielku „s doručenkou“. Odoslanie tejto zásielky „do vlastných rúk“ by na spôsobe jej doručenia nič nezmenilo. Preto je zmatečné, keď odvolací súd uvádza túto skutočnosť ako významnú. Odvolací súd sa však žiadnym spôsobom nevysporiadal s dôveryhodnosťou svedkyne. Otázka dôveryhodnosti svedkyne, ktorou žalovaný preukazoval doručenie originálu okamžitého skončenia žalobcovi dňa 23. 03. 2021 má podstatný význam pre rozhodnutie.

3.3. Podľa dovolateľa sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v kľúčovej otázke, ktorou je dôveryhodnosť svedkyne M. M. C., advokátky. Dovolateľ poukázal na Nález Ústavného súdu SR, sp. zn. III. ÚS 276/2014, ktorý je pritom súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Táto ustálená prax dovolacieho súdu je reprezentovaná sp. zn. 7Cdo/110/2020, 2Obdo/29/2022, 2Cdo/202/2021, 3Asan/19/2019.

3.4. Odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe aj vo vzťahu k doručovaniu a preukázaniu doručenia právneho úkonu smerujúceho k zániku pracovného pomeru. Podľa ustálenej rozhodovacej praxe totiž platí, že podmienkou platného - právne účinného - doručenia písomnosti (Okamžitého skončenia pracovného pomeru) je prevzatie písomnosti zamestnancom - žalobcom, a to bez ohľadu na prevezený spôsob doručovania. Ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu pritom reprezentuje rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/218/2007. Z toho vyplýva, že doručenie písomnosti je možné preukázať aj inak, než len doručenkou potvrdzujúcou prevzatie zásielky adresovanej doporučené do vlastných rúk adresáta s doručenkou.

3.5. Rozhodnutie odvolacieho súdu - napádaný rozsudok závisel od posúdenia právnych otázok, ktoré neboli dovolacím súdom doposiaľ vyriešené. Ide pritom o posúdenie dôsledkov zmeny doručovania zásielok poštovým podnikom počas pandémie COVID-19, ktorej základom bolo rozhodnutie Vlády Slovenskej republiky a príkaz Ministra dopravy a výstavby Slovenskej republiky, majúca za cieľ ochranu života a zdravia občanov; a posúdenie právneho záujmu na vedení konania o neplatnosti skončenia pracovného pomeru v situácii, kedy nie je sporné, že bez ohľadu na výsledok konania, pracovný pomer žalobcu so žalovaným už skončil. Rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky

ktorú možno formulovať nasledovne: 1) Možno viesť spor o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru - okamžitým skončením pracovného pomeru po doručení výpovede, ktorého základom je žaloba podanej po uplynutí výpovednej doby, keď výpoveď nebola napadnutá žalobou? 2) Možno viesť spor o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru, keď je zrejmé, že ani len teoreticky nebude v nadväznosti rozhodnutie súdu pokračovať pracovný pomer žalobcu so žalovaným? 3) Možno viesť spor o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru v situácii, keď posúdenie platnosti alebo neplatnosti má vplyv len na peňažné nároky zamestnanca, keď súčasne nie sú peňažné nároky žalobcu - peňažné plnenie - súčasťou konania? 4) Možno pričítať na ťarchu zamestnávateľa, keď poštový podnik ponúka a prijíma platby za doplnkové služby „s doručenkou“ a/alebo „do vlastných rúk“, ktoré následne v nadväznosti na rozhodnutie Vlády Slovenskej republiky a príkaz Ministra dopravy a výstavby Slovenskej republiky v nadväznosti na bezprecedentnú pandemickú situáciu vírusu COVID-19 s cieľom chrániť životy a zdravie poštových doručovateľov a adresátov zásielok? 5) Možno považovať za dôvod hodný osobitného zreteľa podľa § 257 CSP, keď poštový podnik ponúka a prijíma platby za doplnkové služby „s doručenkou“ a/alebo „do vlastných rúk“, ktoré následne v nadväznosti na rozhodnutie Vlády Slovenskej republiky a príkaz Ministra dopravy a výstavby Slovenskej republiky v nadväznosti na bezprecedentnú pandemickú situáciu vírusu COVID-19 s cieľom chrániť životy a zdravie poštových doručovateľov a adresátov zásielok?

3.6. Žalovaný je totiž presvedčený, že nemožno viesť spor o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru v situácii, kedy nie je sporné, že bez ohľadu na výsledok konania, pracovný pomer žalobcu so žalovaným už skončil. Žalobca podal žalobu jeden deň po uplynutí výpovednej doby. Platí totiž princíp subsidiarity určovacej žaloby. Tento princíp vyjadruje pravidlo, že pokiaľ sa žalobca môže domáhať ochrany svojho práva žalobou na plnenie, nie je daný naliehavý právny záujem žalobcu na určení. Ide pritom o hospodárnosť a efektívnosť súdnych konaní.

3.7. Dovolateľ navrhuje, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalobca vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že žalovaný neopodstatnene namieta nedostatočné odôvodnenie rozsudku krajského súdu. Odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozsudkom okresného súdu, nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny, teda v danom prípade odvolací súd procesne nekonal spôsobom zmätočným, ktorý by mal za následok vadu konania v zmysle § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku. Žalobca je názoru, že predmetné rozhodnutie nepredstavuje rozhodnutie dovolacieho súdu, ktoré by malo riešiť právnu otázku, od ktorej sa mal odvolací súd podľa dovolateľa odkloniť. V tam posudzovanej veci totiž vôbec nebolo sporné, že zamestnanec prevzal zásielku obsahujúcu okamžité skončenie pracovného pomeru. Avšak v našom prípade žalobca od počiatku tvrdil, že dňa 05. 02. 2021 (a ani neskôr) neobdržal od žalovaného originál žiadneho dokumentu, ktorým by žalovaný okamžite skončil so žalobcom pracovný pomer. Pokiaľ teda zamestnávateľ doručuje zamestnancovi písomnosti týkajúce sa vzniku, zmeny a skončenia pracovného pomeru alebo vzniku, zmeny a zániku povinností zamestnanca vyplývajúcich z pracovnej zmluvy prostredníctvom poštového podniku, musí ich poslať ako doporučenú zásielku do vlastných rúk. Žalobca ďalej poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. februára 2010, sp. zn. 1Cdo/132/2008, v ktorom bolo vyslovené, že právo účastníka pracovnoprávneho vzťahu (žalobcu) domáhať sa určenia neplatnosti zrušovacieho prejavu uvedeného v ust. § 77 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce v znení neskorších predpisov (ďalej ako „Zákonník práce“) nie je možné podmieňovať preukázaním existencie naliehavého právneho záujmu. Žalobca navrhuje, aby dovolací súd dovolanie odmietol alebo zamietol a priznal žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na odôvodnenie uvedeného záveru dovolací súd uvádza nasledovné:

6. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421

CSP.

7. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť, z čoho konkrétne vyvodzuje prípustnosť dovolania a v spojitosti s tým označiť v dovolaní náležitým spôsobom tiež dovolací dôvod. V dôsledku spomenutej viazanosti neskúma dovolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP sú zásah súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8.1. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; jeho integrálnou súčasťou je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti jeho strán, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia a na jeho riadne odôvodnenie, zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

8.2. Porušením práva na spravodlivý proces v zmysle uvedeného ustanovenia zákona treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva.

9. Pretože dovolateľ namietal nedostatočné odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu, dovolací súd pristúpil k posúdeniu argumentačnej udržateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu z pohľadu, či napĺňa záruky garantujúce, že výkon spravodlivosti v danom prípade nie je arbitrárny (svojvoľný), a či je zachované právo dovolateľa na riadne odôvodnenie rozhodnutia.

10. Ústavný súd Slovenskej republiky vo viacerých svojich rozhodnutiach, aktuálne napr. v uznesení sp. zn. III. ÚS 44/2022 z 27. januára 2022 uviedol, že arbitrárnosť sa v zásade môže prejavovať v dvoch podobách. Procesná arbitrárnosť je hrubým alebo opakovaným porušením zásadných ustanovení právnych predpisov upravujúcich postup orgánu verejnej moci, hmotnoprávna (meritórna) arbitrárnosť sa prejavuje ako extrémny nesúlad medzi právnym základom pre rozhodovanie veci a závermi orgánu verejnej moci, ktoré sú vo vzťahu k tomuto právnemu základu neobhájiteľné všeobecne akceptovateľnými výkladovými postupmi (II. ÚS 576/2012). Z judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že arbitrárnosť (i zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí) všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prejednávaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (napr. IV. ÚS 115/03). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“). O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak sa zistí taká interpretácia a aplikácia právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

11. K námietkam dovolateľa týkajúcim sa nedostatkov odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu treba uviesť, že právo na istú kvalitu súdneho konania, ktorého súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v sebe zahŕňajú aj právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006). Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi strán významnými pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07, obdobne Kraska c/a Švajčiarsko z 29. apríla 1993, Séria A, č. 254-B, str. 49, § 30). Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

12. Z obsahu dovolania vyplýva, že žalovaný namietať nepreskúmateľnosť a arbitrárnosť odvolacieho rozhodnutia, pričom najmä poukazoval na:

- a/ posúdenie opakovaného doručenia originálu okamžitého skončenia pracovného pomeru;
- b/ dôveryhodnosť svedkyne, ktorá opísala obsah zásielky;
- c/ námietky žalovaného vzťahujúcich sa k doručovaniu ovplyvnenému pandemiou vírusu COVID-19;
- d/ princíp subsidiarity určovacej žaloby;
- e/ argumenty žalovaného vo vzťahu k aplikácii § 257 CSP.

13. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmatečnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Prvoinštančné a odvolacie konanie tvoria z hľadiska jeho predmetu jeden celok (m. m. IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09). Podľa názoru odvolacieho súdu odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu v spojení s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 393 ods. 2 CSP a § 220 ods. 2 CSP z hľadiska formálnej štruktúry a obsahuje aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok. Z odôvodnení oboch rozhodnutí sú zrejmé právne úvahy odvolacieho aj okresného súdu, ktoré viedli k prijatiu konečného záveru. Súd prvej inštancie spolu s odvolacím súdom uviedli, čo je predmetom konania, aké skutočnosti tvrdili sporové strany, z ktorých vykonaných dôkazov vychádzali, ako ich vyhodnotili, jasne a zrozumiteľne vysvetlili, ktoré skutočnosti vzali za preukázané, teda z akého skutkového stavu veci vychádzali, ktoré ustanovenia zákona aplikovali a ako vec právne posúdili, a zároveň sa vysporiadali s podstatnými vyjadreniami a námietkami strán konania.

13.1. Odvolací súd sa vo svojom rozhodnutí dostatočným spôsobom vyjadril k námietke a/ v bodoch 17. a 18., a to, že „V tomto kontexte je potrebné dodať, že doručovanie okamžitého skončenia pracovného pomeru zamestnancovi vhođením do poštovej schránky adresáta nie je možné považovať za doručenie do vlastných rúk. Navyše žalobca výslovne uviedol, že dňa 05. 02. 2021 a ani neskôr neobdržal od žalovaného žiaden originál dokumentu, ktorým by žalovaný s ním okamžite skončil pracovný pomer. Dôkazné bremeno preukázanie doručenia zásielky do vlastných rúk zaťažuje zamestnávateľa teda žalovaného... Pre úplnosť odvolací súd poznamenáva, že pre rozhodnutie o určení neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru žalobcu nebolo právne významné, že žalovaný následne opätovne doručil žalobcovi kópiu písomnosti - okamžitého skončenia pracovného pomeru listom z 23. 02. 2021 (č. 1. 12 spisu) určenú do vlastných rúk žalobcovi, ktorú prevzal dňa 12. 03. 2021 (č. 1. 135 spisu). Aj odvolací súd mal z obsahu spisového materiálu za preukázané, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno tvrdenia, že by prevzal do vlastných rúk v poradi druhú žalovaným doručovanú zásielku, obsahom ktorej bol originál okamžitého skončenia pracovného pomeru.“

13.2. S námietkou b/ sa vysporiadal súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí bod 31., s čím sa

stotožnil aj odvolací súd, teda že „Okamžitého skončenia pracovného pomeru žalobcovi spolu s listom z 23. 02. 2021 preukazoval i výpoveďou svedkyne M. manželky konateľa žalovaného, ktorá síce taktiež tvrdila, že Okamžité skončenie bolo doručované opätovne žalobcovi s listom z 23. 02. 2021 v originále, avšak nedokázala vysvetliť dôvod, pre ktorý v liste ako príloha je špecifikované Okamžité skončenie pracovného pomeru - kópia. Aj ona tvrdila, že dôvodom bola aj skutočnosť, že nebola vybavená na pošte reklamácia ohľadne doručenia prvej zásielky s Okamžitým skončením, avšak ako už súd vyššie uviedol, žalovaný podával na pošte reklamáciu ohľadne nedoručenia mu prevzatej doručenky od žalobcu z 05. 02. 2021 až dňa 16. 04. 2021 a údajné opätovné doručovanie Okamžitého skončenia v originále spolu s listom z 23. 02. 2021 bolo predsa pred následným uplatňovaním si reklamácie zo strany žalovaného. S poukazom aj na blízky rodinný vzťah svedkyne a konateľa žalovaného súd vyhodnotil svedeckú výpoveď svedkyne M. za nedôveryhodnú.“.

13.3. Taktiež sa odvolací súd v bode 19. svojho rozhodnutia vyjadril k námietke c/, kde uviedol, že „Neobstojí ani ďalšia argumentácia žalovaného, že predmetná zásielka bola v súvislosti s pandémiou COVID-19 doručovaná žalobcovi doporučené a nie do vlastných rúk v dôsledku zmeny právnych predpisov, nakoľko z odpovede Slovenskej pošty, a.s. (č. l. 127 spisu) je zrejmé, že práve v období od 02. 12. 2021 do 28. 02. 2022 došlo k doručovaniu zásielok bez služieb (dobierka, doručenka, do vlastných rúk) a v danom prípade Slovenská pošta, a.s. uviedla, že došlo k pochybeniu pri doručení zásielky, a aj napriek tomu, že predmetná zásielka bola dodaná žalobcovi, pošta nedisponovala potvrdením o jej prevzatí.“.

13.4. Odvolací súd taktiež riadne vyhodnotil námietku d/ v bode 22. rozhodnutia, že „Nedôvodná je aj námietka týkajúca sa neprípustnosti žaloby o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru. Civilný sporový poriadok pripúšťa okrem iného aj žaloby určeni o určení právnej skutočnosti ak to vyplýva z osobitného predpisu (§ 137 písmeno d)), v zmysle ktorého neplatnosť skončenia pracovného pomeru výpoveďou, okamžitým skončením, skončením v skúšobnej dobe alebo dohodou môže zamestnanec, ako aj zamestnávateľ uplatniť na súde najneskôr v lehote dvoch mesiacov odo dňa, keď sa mal pracovný pomer skončiť.“.

13.5. Čo sa týka námietky e/, s daným sa odvolací súd riadnym spôsobom vysporiadal v bodoch 23. až 25., a to, že „ním vymedzené dôvody, zmena doručovania v nadväznosti na pandémiu COVID -19 a skutočnosť, že pošta doručovala žalobcovi zásielku iba vhradením do schránky bez vyčkani na podpis žalobcu na doručenke, pre ktoré navrhuje pristúpiť k aplikácii § 257 C.s.p., takýmito dôvodmi nie sú. V žiadnom prípade nemôže mať pochybenie pošty za následok, že v konaní úspešnej strane sporu, danom prípade zamestnancovi, ktorý má status slabšej strany sporu, z tohto dôvodu nebude priznaný nárok na náhradu trov konania voči strane, ktorá úspech nemala. Pokiaľ ide o žalovaným uvádzanú zmenu doručovania písomností v súvislosti s pandémiou COVID-19 na tomto mieste odvolací súd uvádza, že tým kto v tejto súvislosti primárne pochybil bol žalovaný, ktorý namiesto toho aby žalobcovi doručoval listinu Okamžité skončenie pracovného pomeru zákonom predpísaným spôsobom, t. j. s doplnkovou službou „do vlastných rúk“ ju doručoval ako doporučenú zásielku iba s doplnkovou službou „s doručenkou“. Pokiaľ má žalovaný za to, že mu pochybením zo strany pošty vznikla škoda, má možnosť sa jej náhrady domáhať voči tomuto subjektu.“.

14. V reakcii na dovolacie argumenty žalovaného dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad. Žalovaný preto neopodstatnene namieta, že mu odvolací súd nedostatočným a nepresvedčivým odôvodnením rozhodnutia znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky dovolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné, alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05).

14.1. Skutočnosť, že dovolateľ sa s názorom súdov nižšej inštancie nestotožnil, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia dovolacieho súdu. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP tak nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Žalovaný preto neopodstatnene namieta

existenciu tejto vady v zmysle § 420 písm. f) CSP.

15. Dovolateľ taktiež namietal, že odvolací súd vo veci nenariadil pojednávanie - nepostupoval podľa § 385 CSP.

16. Podľa § 383 CSP, odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní.

17. Podľa § 385 ods. 1 CSP, na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

18. Touto úpravou sa sleduje dôsledné rešpektovanie procesných práv strán sporu. Z hľadiska skutkového stavu možno uviesť, že pokiaľ odvolací súd vychádza z iných skutkových záverov ako súd prvej inštancie, musí jeho rozhodnutiu predchádzať pojednávanie, na ktorom sa zopakujú dôkazy alebo sa dokazovanie doplní vykonaním ďalších dôkazov.

19. Každá strana musí mať možnosť nielen predložiť dôkazy a argumenty, ktoré považuje za nutné na to, aby jej požiadavky uspeli, ale aj zoznámiť sa s každým dokladom a pripomienkami predloženými súdu na účely ovplyvnenia jeho rozhodnutia a vyjadriť sa k nim. Kontradiktórny spor znamená možnosť strany popierať (contra dicere) požiadavky a argumenty druhej strany a právo na to, aby boli vypočuté jej argumenty a návrhy (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 31/2016, III. ÚS 32/2015, I. ÚS 276/2016, I. ÚS 230/03, IV. ÚS 186/09, II. ÚS 18/2013). Požiadavka kontradiktórnosti konania sa v judikatúre Európskeho súdu pre ľudské práva chápe čisto formálne. Z jej hľadiska v podstate nezáleží alebo len málo záleží na skutočnom obsahu a význame informácie alebo argumentov predložených súdu (mutatis mutandis I. ÚS 230/03, II. ÚS 249/2012).

19.1. Pojednávanie na odvolacom súde v zmysle § 385 CSP je v zásade fakultatívne, t. j. odvolací súd pojednávanie nariaďovať nemusí. Pojednávanie nariaďuje odvolací súd iba v dvoch prípadoch, a to ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, alebo ak to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Ak sa má vykonať pred odvolacím súdom dokazovanie, je potrebné nariadiť pojednávanie bez ohľadu na to, či sa má dokazovanie zopakovať alebo doplniť. Touto úpravou sa sleduje dôsledné rešpektovanie procesných práv strán sporu (pozri napr. sp. zn. 2Cdo/45/2010).

20. V preskúmvanej veci podľa názoru dovolacieho súdu nedošlo postupom odvolacieho súdu k naplneniu vady vyplývajúcej z ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Odvolací súd nepotreboval opakovať ani dopĺňať dokazovanie vo veci, nakoľko odvolací súd vychádzal z rovnakých skutkových záverov ako súd prvej inštancie. Odvolací súd teda nemusel uskutočňovať pojednávanie na odvolacom súde v zmysle § 385 CSP.

21. Na základe vyššie uvedeného možno uzavrieť, že odvolací súd v konaní nepostupoval spôsobom, ktorý by bol v rozpore s kogentnými procesnými ustanoveniami, a ktorým by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľ neopodstatnene namietal nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, ktorý mal znemožniť uskutočňovanie jeho procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP). Dovolací súd preto dovolanie žalovaného ako procesne neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

22. Dovolací súd sa ďalej zaoberal s namietaným dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

23. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

23.1. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý)

právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

24. V zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. a) CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. K tomu dovolací súd uvádza nasledovné:

25. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a) CSP, je charakteristický odklon jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov odvolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu“. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a) CSP, by mal dovolateľ: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť (a označením konkrétneho stanoviska, judikátu alebo rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, c/ uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená (k tomu pozri napr. rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/6/2017; podobne tiež napr. 4Cdo/95/2017 a 7Cdo/140/2017).

25.1. V dovolaní, prípustnosť ktorého je vyvodzovaná z § 421 ods. 1 písm. a) CSP, musí dovolateľ špecifikovať ním tvrdený odklon od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu bližšou konkretizáciou rozhodnutia (rozhodnutí) odvolacieho súdu, ktoré napĺňa pojem ustálená prax odvolacieho súdu (R 83/2018). Ustálená rozhodovacia prax najvyššieho súdu je vyjadrená predovšetkým v stanoviskách alebo rozhodnutiach najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky.

25.2. Bez konkretizovania podstaty odklonu odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu nemôže najvyšší súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým nahrádzať aktivitu dovolateľa, resp. advokáta, ktorý spísal dovolanie a zastupuje dovolateľa. V rozhodovacej praxi odvolacieho súdu je tiež ustálený názor, v zmysle ktorého sama polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu niektorého problému, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

26. Dovolací súd považuje za potrebné uviesť, čo sa považuje za ustálenú súdnu prax odvolacieho súdu. Do tohto pojmu patria predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali (3Cdo/158/2017, 4Cdo/95/2017, 5Cdo/87/2017, 6Cdo/21/2017). Do ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 CSP treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikátúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulétine Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I., II. a IV. vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986.

27. Zhrnúť vyššie uvedené, z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP je relevantná len taká otázka, ktorá kumulatívne vykazuje všetky nižšie uvedené znaky: a/ musí ísť o otázku riešenú odvolacím súdom, ktorá je buď hmotnoprávneho alebo procesnoprávneho charakteru, b/ spôsob jej vyriešenia odvolacím súdom zakladá „odklon“ od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, c/ odvolací súd na jej riešení založil svoje rozhodnutie, d/ uvedená otázka musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní, e/ vždy musí ísť o otázku právnu, nie skutkovú; ak niektorý z týchto znakov

chýba, dovolanie nie je podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP prípustné (k tomu pozri R 1/2018).

28. Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje, že najvyšší súd môže pri posúdení prípustnosti dovolania zohľadňovať aj tie svoje stanoviská a rozhodnutia, ktoré dovolateľ neoznačil (k tomu pozri I. ÚS 51/2020).

29. Podľa dovolateľa sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu otázkami:

1/ dôveryhodnosti svedkyne M., a to od názoru vysloveného v Náleze Ústavného súdu SR, sp. zn. III. ÚS 276/2014. Táto ustálená prax dovolacieho súdu je reprezentovaná sp. zn. 7Cdo/110/2020, 2Obdo/29/2022, 2Cdo/202/2021, 3Asan/19/2019 (ďalej ako „otázka 1/“);

2/ podmienky platného doručenia písomnosti (Okamžitého skončenia pracovného pomeru) je prevzatie písomnosti zamestnancom - žalobcom, a to bez ohľadu na prevedený spôsob doručovania, s poukázaním na názor vyslovený v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/218/2007 (ďalej ako „otázka 2/“).

30. Čo sa týka otázky 1/, v danom poukázal dovolateľ na názoru Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 276/2014, ktorý bol taktiež prevzatý v rozhodnutiach sp. zn. 7Cdo/110/2020, 2Obdo/29/2022, 2Cdo/202/2021, 3Asan/19/2019 a to, že „Spochybňovanie objektívnosti výpovedí svedkov a účastníkov konania iba na základe ich kolegiálneho alebo iného rodinného či spoločenského vzťahu bez toho, aby vierohodnosť výpovedí spochybňovali aj iné, objektívne zadokumentované skutočnosti a dôkazy, by v prípadoch, kedy jediným dostupným dôkazom je práve iba výpoveď účastníkov konania či svedkov majúcich medzi sebou takýto vzťah, viedlo k nemožnosti uniesť dôkazné bremeno navrhovateľom a zároveň by viedlo k vytvoreniu neakceptovateľnej „prezumpcie nepravdivosti“ svedeckých výpovedí či tvrdení účastníkov konania.“

30.1. K uvedenému dovolací súd uvádza, že súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd, pri dôveryhodnosti svedkyne, sa od daného právneho názoru neodklonili, nakoľko pri určení svedeckej výpovede svedkyne nevychádzali len z blízkeho rodinného vzťahu svedkyne a konateľa žalovaného, ale v smere vyhodnocovania dôkazov jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach vyhodnotili nezrovnalosti v skutkových okolnostiach prípadu v súvislosti s jej výpoveďou. Súd prvej inštancie vyhodnotil, že svedkyňa „tvrdila, že Okamžité skončenie bolo doručované opätovne žalobcovi s listom z 23. 02. 2021 v originále, avšak nedokázala vysvetliť dôvod, pre ktorý v liste ako príloha je špecifikované Okamžité skončenie pracovného pomeru - kópia. Aj ona tvrdila, že dôvodom bola aj skutočnosť, že nebola vybavená na pošte reklamácia ohľadne doručenia prvej zásielky s Okamžitým skončením, avšak ako už súd vyššie uviedol, žalovaný podával na pošte reklamáciu ohľadne nedoručenia mu prevzatej doručenky od žalobcu z 05. 02. 2021 až dňa 16. 04. 2021 a údajné opätovné doručovanie Okamžitého skončenia v originále spolu s listom z 23. 02. 2021 bolo predsa pred následným uplatňovaním si reklamácie zo strany žalovaného.“

30.2. Z uvedeného teda vyplýva, že súdy nevychádzali pri vyhodnocovaní dôveryhodnosti svedkyne len z blízkeho rodinného vzťahu, ale najmä zo skutkových nezrovnalostí pri jej výpovedi pred súdom.

31. K otázke 2/ dovolací súd na tomto mieste upriamuje pozornosť na znenie ust. § 38 ods. 1 Zákonníka práce prvá veta, podľa ktorého: „Písomnosti zamestnávateľa týkajúce sa vzniku, zmeny a skončenia pracovného pomeru alebo vzniku, zmeny a zániku povinností zamestnanca vyplývajúcich z pracovnej zmluvy musia byť doručené zamestnancovi do vlastných rúk.“

31.1. Z rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/218/2007 vyplýva, že „Právne dôsledky doručenia podľa § 38 ods. 1 ZP práce v spojení s § 70 ZP vo vzťahu k zamestnancovi nastávajú okamihom osobného prevzatia písomnosti, (t. j. „do vlastných rúk“) zamestnancom, a to bez ohľadu na uskutočnený spôsob doručovania (realizovaný osobne zamestnávateľom alebo prostredníctvom poštového podniku).“

32. Ustanovenie § 38 sa z hľadiska vecnej pôsobnosti vzťahuje len na písomné právne úkony alebo na písomné faktické úkony, nie na ústne prejavy účastníka pracovnoprávných vzťahov. Právna perfektnosť právneho úkonu pri doručovaní vzniká, len čo sa úkon dostane do sféry dispozície druhého účastníka. Ak účastníci konajú priamo, úkon sa stáva právne účinným ihneď. Na druhej strane, ak by

zamestnávateľ písomne vyhotovil právny úkon aj v situácii, keď v zmysle § 38 ZP nie je k tomu povinný a ak sa takýto úkon dotýka vzniku, zmeny alebo zániku práva alebo povinnosti, plne podlieha právnomu režimu § 38.

32.1. Ak nie je možné priame doručenie písomnosti zamestnávateľa na pracovisku, zamestnávateľ je povinný písomnosť doručiť prostredníctvom poštového podniku (nie prostredníctvom kuriérskej služby). V súlade s požiadavkami na spôsob doručenia je povinný vo vzťahu k poštovému podniku si zabezpečiť taký druh služby, aby mohol do plnosti zrealizovať svoje povinnosti podľa § 38. Zásielku posielal na poslednú adresu, ktorá mu je známa, ako doporučenú zásielku s doručenkou a s poznámkou „do vlastných rúk“. Doručenkou poštový podnik uskutoční potvrdenie prevzatia zásielky zo strany adresáta a potvrdenú doručenkou poštový podnik vráti odosielateľovi (pozri BARANCOVÁ, Helena. § 38 [Doručovanie] In: BARANCOVÁ, Helena a kol. Zákonník práce. 3. vydanie. Bratislava: C. H. Beck, 2022).

33. Z uvedeného teda vyplýva, že zamestnávateľ doručuje zamestnancovi písomnosti týkajúce sa vzniku, zmeny a skončenia pracovného pomeru alebo vzniku, zmeny a zániku povinností zamestnanca vyplývajúcich z pracovnej zmluvy prostredníctvom poštového podniku, musí ich poslať ako doporučenú zásielku do vlastných rúk. Doručovanie do vlastných rúk sa v praxi považuje za kvalifikovanú formu doručenia zásielky (písomnosti). Pri takomto doručovaní poštový doručovateľ zásielku zásadne doručuje adresátovi, ktorý je na nej uvedený (napr. ju nesmie doručiť blízkej osobe adresáta). Doručenie zásielky inej osobe než adresátovi predstavuje vadu v doručovaní, ktorá spôsobuje neplatnosť doručovaného úkonu (písomnosti).

33.1. Pri absencii poznámky „do vlastných rúk“ tento nedostatok možno zhojiť tým, že druhá strana prevezme zásielku (sp. zn. 3Cdo/218/2007).

33.2. Súd prvej inštancie vo vzťahu k doručeniu okamžitého skončenia pracovného pomeru vykonal dokazovanie, na základe ktorého zistil, že v liste spoločnosti Slovenská pošta, a.s. označenom ako „Poskytnutie informácií“ z 11. 03. 2022 bolo potvrdené, že doporučená zásielka pre žalobcu, ktorá mala podľa žalovaného obsahovať Okamžité skončenie pracovného pomeru, bola zanechaná v domovej listovej schránke adresáta bez potvrdenia prevzatia zo strany adresáta.

33.3. Žalobca predmetný list neprevzal a táto skutočnosť bola vo veci rozhodujúca. Žalovaný nepreukázal osobné prevzatie Okamžitého skončenia pracovného pomeru žalobcom a ani neskôr mu nebol doručený od žalovaného originál žiadneho dokumentu, ktorým by žalovaný okamžite skončil so žalobcom pracovný pomer. Rovnako v rámci konania nebolo preukázané, že Okamžité skončenie pracovného pomeru bolo dňa 05. 02. 2021 doručené žalobcovi do vlastných rúk.

34. Odvolací súd dospel k správnomu záveru keď uviedol, že „doručovanie okamžitého skončenia pracovného pomeru zamestnancovi vhođením do poštovej schránky adresáta nie je možné považovať za doručenie do vlastných rúk... v danom prípade pre chybu v doručovaní nemohlo dôjsť účinne k okamžitému skončeniu pracovného pomeru, a preto okamžité skončenie pracovného pomeru je pre jeho nedoručenie žalobcovi do vlastných rúk neplatné.“. Teda ani v tomto prípade nedošlo k odklonu od vyššie uvedenej rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu.

35. Dovolateľ taktiež odôvodnil prípustnosť dovolania uplatnenú v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 CSP písm. b) citovaného ustanovenia, teda tým, že dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo aj od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

36. Ako ďalšiu právnu otázku dovolateľ uviedol posúdenie právneho záujmu na vedení konania o neplatnosti skončenia pracovného pomeru v situácii, kedy nie je sporné, že bez ohľadu na výsledok konania, pracovný pomer žalobcu so žalovaným už skončil; a to v spojitosti s otázkami: „1/ Možno viesť spor o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru - okamžitým skončením pracovného pomeru po doručení výpovede, ktorého základom je žaloba podanej po uplynutí výpovednej doby, keď výpoveď nebola napadnutá žalobou? 2/ Možno viesť spor o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru, keď je zrejmé, že ani len teoreticky nebude v nadväznosti rozhodnutie súdu pokračovať pracovný pomer žalobcu so žalovaným? 3/ Možno viesť spor o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru v

situácií, keď posúdenie platnosti alebo neplatnosti má vplyv len na peňažné nároky zamestnanca, keď súčasne nie sú peňažné nároky žalobcu - peňažné plnenie - súčasťou konania?".

36.1. V danej súvislosti dovolací súd uvádza, že vyššie vymedzené právne otázky už boli dovolacím súdom riešené, preto predpoklad prípustnosti dovolania je daný v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. a) CSP. K tomu dovolací súd uvádza nasledovné:

37. Dovolací súd v prvom rade poukazuje na rozhodnutie najvyššieho súdu R 56/2009 sp. zn. 3Cdo/147/2008, z ktorého vyplýva, že právo účastníka pracovnoprávneho vzťahu (žalobcu) domáhať sa určenia neplatnosti zrušovacieho prejavu uvedeného v § 77 Zákonníka práce nie je možné podmieňovať preukázaním existencie naliehavého právneho záujmu. Ustanovenie § 77 Zákonníka práce sa však vzťahuje len na vymenované prípady, t. j. ak ku skončeniu pracovného pomeru malo dôjsť niektorým zo spôsobov vypočítaných v § 59 ods. 1 Zákonníka práce, (ak ide o skončenie pracovného pomeru dohodou, výpoveďou, okamžitým skončením, skončením v skúšobnej dobe). Z ustanovenia § 77 Zákonníka práce totiž vyplýva, že ak zamestnanec alebo zamestnávateľ chce dosiahnuť, aby nenastali právne účinky vyplývajúce zo skončenia pracovného pomeru niektorým z týchto vypočítaných spôsobov, musí v lehote dvoch mesiacov podať na súde žalobu na určenie, že právny úkon smerujúci k skončeniu pracovného pomeru je neplatný.

37.1. Z uvedeného teda jednoznačne vyplýva, že naliehavý právny záujem je daný z povahy veci v konaní o neplatné skončenie pracovného pomeru. Pri žalobách o určenie neplatného skončenia pracovného pomeru neprichádza do úvahy skúmanie naliehavého právneho záujmu podľa § 137 písm. c) CSP (sp. zn. 4Cdo/26/2021).

37.2. Žalobou podľa ustanovenia § 77 Zákonníka práce môže zamestnanec aj zamestnávateľ uplatniť na súde neplatnosť právneho úkonu o skončení pracovného pomeru. Je to výlučný spôsob, ktorým môžu zamestnanec i zamestnávateľ dosiahnuť neplatnosť skončenia pracovného pomeru, t. j. ak ku skončeniu pracovného pomeru malo dôjsť niektorým zo spôsobov, a to výpoveďou, okamžitým skončením, skončením v skúšobnej dobe alebo dohodou, na základe právneho úkonu. Týmto je zároveň vylúčené, aby sa zamestnanec domáhal neplatnosti z rovnakého právneho dôvodu (základu) určovacou žalobou a nie na základe žaloby podľa § 77 Zákonníka práce (sp. zn. 6Cdo/32/2020).

38. Keďže nie je potrebné v žalobe o určenie neplatnosti právneho úkonu o skončení pracovného pomeru podľa § 77 ZP tvrdiť a v konaní o nej preukazovať právny záujem na tomto určení, neprichádza vôbec do úvahy, aby sa v prípade podania takejto žaloby skúmala otázka naliehavého právneho záujmu na určení neplatnosti namietaného právneho úkonu o skončení pracovného pomeru (MESIARKINOVÁ, Soňa. § 77 [Nároky z neplatného skončenia pracovného pomeru] In: BARANCOVÁ, Helena a kol. Zákonník práce. 3. vydanie. Bratislava: C. H. Beck, 2022).

39. Odvolací súd teda dospel k správne mu záveru, že námietka týkajúca sa neprípustnosti žaloby o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru je nedôvodná.

40. V zmysle vyššie uvedeného je zrejmé, že žalovaný sa pri otázkach 1/ až 3/ nestotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu. Taktiež je zrejmé, že dovolateľ v dovolaní nepoukázal na žiadne rozhodnutie najvyššieho súdu, od ktorého by sa súdy nižších inštancií odklonili. Žalovaný tak nedôvodne namieta odklon od judikatúry najvyššieho súdu. Sama polemika s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika prístupu odvolacieho súdu k právnemu posudzovaniu veci významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 písm. a) CSP (porovnaj aj rozhodnutie sp. zn. 3Cdo/6/2017).

41. V zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. b) ďalej uviedol dovolateľ právnu otázku: „Možno pričítať na ťarchu zamestnávateľa, keď poštový podnik ponúka a prijíma platby za doplnkové služby „s doručenkou“ a/alebo „do vlastných rúk“, ktoré následne v nadväznosti na rozhodnutie Vlády Slovenskej republiky a príkaz Ministra dopravy a výstavby Slovenskej republiky v nadväznosti na bezprecedentnú pandemickú situáciu vírusu COVID-19 s cieľom chrániť životy a zdravie poštových doručovateľov a adresátov zásielok?“ (ďalej ako „otázka 4/“).

42. Dovolací súd pripomína, že dôvody prípustnosti dovolania podľa § 421 CSP sa vzťahujú výlučne na právnu otázku, riešenie ktorej viedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu, (t. j. právnu otázku, ktorá bola rozhodujúca pre rozhodnutie vo veci samej). Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu, (vyriešenie ktorej nevedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Pre posúdenie, či ide o právnu otázku kľúčovú pre rozhodnutie vo veci samej, a pre posúdenie prípustnosti dovolania nie je rozhodujúci subjektívny názor strany sporu, že daná právna otázka môže byť pre ňu rozhodujúca, ale významný je výlučne záver dovolacieho súdu rozhodujúceho o jej dovolaní.

43. Pri skúmaní procesnej prípustnosti dovolania a náležitého vymedzenia dovolacieho dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 v spojení s § 432 CSP dovolací súd dospel k záveru, že od riešenia dovolateľom nastolenej právnej otázky nezáviselo rozhodnutie odvolacieho súdu.

44. Dovolateľ v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) uviedol právnu otázku 4/ riešiacu to, či možno pričítať na ťarchu žalovaného pochybenie Slovenskej pošty, a.s., ktorá pri doručovaní zásielky s obsahom „Okamžité skončenie pracovného pomeru“ so zaplatenou službou „Doručenka“ ju počas pandémie COVID-19 z dôvodu zmeny doručovania doporučených zásielok doručila do domovej listovej schránky adresáta, napriek zaplatenej službe „Doručenka“.

44.1. Pochybenie pri doručovaní Slovenská pošta, a.s. potvrdila vo svojom podaní z 21. apríla 2022, s uvedením, že pri doručení zásielky mal byť vykonaný pokus o jej doručenie a jej prevzatie mal adresát potvrdiť svojim podpisom v dodacom doklade. Keďže zásielka bola doručovaná do domovej listovej schránky adresáta, pošta nedisponuje potvrdením prevzatia zásielky v dodacích dokladoch.

44.2. Dovolateľ namietal, že žalobca sa v čase doručovania tejto zásielky nachádzal doma a taktiež z dôkazov vyplýva, že sa s obsahom zásielky oboznámil - bola mu teda doručená do vlastných rúk. Má za to, že nemožno na ťarchu žalovaného - určenie záveru o neúčinnosti doručenia okamžitého skončenia pracovného pomeru pričítať zmenu doručovania doporučených zásielok. Odvolací súd reagujúc na odvoláciu námietku žalovaného uviedol, že „pokiaľ ide o žalovaným uvádzanú zmenu doručovania písomností v súvislosti s pandemiou COVID-19 na tomto mieste odvolací súd uvádza, že tým kto v tejto súvislosti primárne pochybil bol žalovaný, ktorý namiesto toho, aby žalobcovi doručoval listinu Okamžité skončenie pracovného pomeru zákonom predpísaným spôsobom, t. j. s doplnkovou službou „do vlastných rúk“ ju doručoval ako doporučenú zásielku iba s doplnkovou službou „s doručenkou“. Pokiaľ má žalovaný za to, že mu pochybením zo strany pošty vznikla škoda, má možnosť sa jej náhrady domáhať voči tomuto subjektu.“

44.3. Dovolací súd v tejto súvislosti konštatuje, že v danom prípade síce pri doručovaní zásielky Okamžité skončenie pracovného pomeru z 28. 01. 2021 došlo k pochybeniu zo strany pošty, avšak rovnako ako odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že v prvom rade pochybil žalovaný, ktorý nedoručoval listinu Okamžité skončenie pracovného pomeru zákonom predpísaným spôsobom, t. j. s doplnkovou službou „do vlastných rúk“, a to v súlade s § 38 ods. 1, 2 Zákonníka práce. Z dovolateľom položenej otázky nie je zrejmé k akej zmene doručovania zásielok s doplnkovou službou „doporučene“, „do vlastných rúk“ zo strany pošty v súvislosti s pandemiou COVID-19 malo v čase doručovania predmetnej zásielky dôjsť, keďže dovolateľ ju nešpecifikoval, avšak všeobecne známou skutočnosťou v tom čase aj zverejňovanou v denných periodikách bolo, že k doručovaniu zásielok s doplnkovou službou - „dobierka, doručenka, do vlastných rúk“ dochádzalo osobne na otvorených priestranstvách za dodržania hygienických opatrení, takže tento spôsob doručovania nemenil nič na skutočnosti, že sa zásielky s touto doplnkovou službou doručovali vždy osobne. Pochybenie pošty tak nemalo žiaden vplyv na skutočnosť, že žalovaný nedoručoval listinu Okamžité skončenie pracovného pomeru riadne, s doplnkovou službou „do vlastných rúk“ a rovnako v konaní žalovaný nepreukázal doručenie zásielky - Okamžité skončenie pracovného pomeru žalobcovi do vlastných rúk, tak ako to vyžaduje § 38 ods. 1, 2 Zákonníka práce (pozri odsek 31. až 34.). Pokiaľ teda žalovaný nastolil právnu otázku 4/, či možno pochybenie pošty pri doručovaní predmetnej zásielky pričítať na ťarchu zamestnávateľa - žalovaného, nemožno v danom prípade považovať nastolenú otázku 4/ za podstatnú pre rozhodnutie vo veci samej, od ktorej by rozhodnutie odvolacieho súdu v tomto konaní záviselo. Riešenie dovolateľom nastolenej otázky 4/ by teda nemalo vplyv na rozhodnutie vo veci samej a na právne posúdenie žalobou

uplatneného nároku. Dovolací súd preto uzatvára, že dovolateľom nastolená otázka 4/ má v danom prípade povahu (len) akademickú, ktorej zodpovedanie dovolacím súdom by nevedlo k zrušeniu alebo zmene dovolaním napadnutého rozhodnutia. Je pritom potrebné zdôrazniť, že cieľom civilného sporového konania (aj pred dovolacím súdom) je poskytnúť reálnu ochranu právam, nie riešiť teoretické či hypotetické otázky, ktorých výsledok sa nijako nepremietne do právnej sféry procesných strán. Predložená dovolacia argumentácia tak nepredstavuje vymedzenie kardinálnej právnej otázky spôsobom predpokladaným v § 421 ods. 1 písm. b) CSP v spojení s § 432 ods. 2 CSP.

45. Dovolateľ ako ďalšiu právnu otázku uviedol: „Možno považovať za dôvod hodný osobitného zreteľa podľa § 257 CSP, keď poštový podnik ponúka a prijíma platby za doplnkové služby „s doručenkou“ a/alebo „do vlastných rúk“, ktoré následne v nadväznosti na rozhodnutie Vlády Slovenskej republiky a príkaz Ministra dopravy a výstavby Slovenskej republiky v nadväznosti na bezprecedentnú pandemickú situáciu vírusu COVID-19 s cieľom chrániť životy a zdravie poštových doručovateľov a adresátov zásielok?“ (ďalej ako „otázka 5/“).

46. Základným znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 CSP je to, že ide o rozhodnutie, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, pričom toto rozhodnutie záviselo od vyriešenia právnej otázky, bližšie definovanej pod písmenom a) až c) ustanovenia § 421 ods. 1 CSP; zároveň však nesmie ísť o rozhodnutie, ktorým odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu uvedenému v § 357 písm. a) až n) CSP tak, ako to vyplýva z § 421 ods. 2 CSP.

47. Dovolací súd konštatuje, že žalovaný položil otázku 5/ k tej časti potvrdzujúceho výroku rozsudku odvolacieho súdu, v ktorej odvolací súd ako vecne správny potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o trovách prvoinštančného konania. Rozhodnutie o trovách konania, (aj keď je súčasťou výrokovej časti rozsudku, ktorým súd rozhodol vo veci samej) má vo svojej podstate vždy povahu uznesenia, čo znamená, že dovolanie podané podľa § 421 ods. 1 CSP (v časti uvedenej otázky 5/) proti takémuto výroku rozsudku odvolacieho súdu nie je vzhľadom na znenie § 421 ods. 2 CSP v spojení s § 357 písm. m) CSP prípustné.

48. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolateľ neopodstatnene namieta v napadnutom rozsudku odvolacieho súdu nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, ktorý mal znemožniť uskutočňovanie jeho procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP). Dovolací súd preto dovolanie žalovaného ako procesne neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) CSP. Taktiež prípustnosť dovolania uplatneného dovolateľom podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP nie je daná. Preto dovolací súd dovolanie aj v tejto časti odmietol v zmysle § 447 písm. c) a f) CSP.

49. Žalobca bol v dovolacom konaní úspešný, preto mu dovolací súd na základe ustanovenia § 453 ods. 1 s použitím § 255 ods. 1 CSP priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

50. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.